

LIFTS

uz nekurieni

Meldra Vitola

LIFTS

uz nekurieni

821.174-31

Vi 880

Natālijas Kugajevskas vāka dizains

Vāka dizainam izmantoti attēli no
zstockphotos/depositphotos.com,
totook@hotmail.com/depositphotos.com
un fyletto/depositphotos.com

Meldra Vītola

LIFTS UZ NEKURIENI

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*
Redaktore *Santa Brauča*
Korektore *Diāna Graudiņa, Evija Stikute*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4338
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Meldra Vītola, 2024

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-140-5

Saturs

<i>Prologs</i>	7
1. <i>nodaļa</i> . Parasta diena un parasti cilvēki	11
2. <i>nodaļa</i> . Problēmas ar liftu	32
3. <i>nodaļa</i> . Kas šī ir par vietu?	41
4. <i>nodaļa</i> . Izlūkos	54
5. <i>nodaļa</i> . Vēl joprojām tepat	75
6. <i>nodaļa</i> . Gandrīz paradīze	94
7. <i>nodaļa</i> . Ne tik slikta diena	114
8. <i>nodaļa</i> . Sala vai kā?	133
9. <i>nodaļa</i> . Ģimenes noslēpumi	152
10. <i>nodaļa</i> . Vientulībai ir dažādas sejas	166
11. <i>nodaļa</i> . Izdzīvošana vienatnē	179
12. <i>nodaļa</i> . Cīņa ar garlaicību	187
13. <i>nodaļa</i> . Brīvība	204
14. <i>nodaļa</i> . Kā ārstēties?	217
15. <i>nodaļa</i> . Attiecību problēmas	232
16. <i>nodaļa</i> . Ne visam ir atrisinājums	243
17. <i>nodaļa</i> . Ciemiņš?	255
18. <i>nodaļa</i> . Aizdomas	268
19. <i>nodaļa</i> . Nepieciešamās prasmes un mīlestība	275

20. nodaļa. Jaunas pazišanās un mācības	297
21. nodaļa. Kaut kas beidzas, kaut kas sākas	312
22. nodaļa. Peldētprasme un katram sava laime	324
23. nodaļa. Ekspozīcijas terapija	329
24. nodaļa. Dzīves jēga	336
25. nodaļa. Mazliet romantikas	350
26. nodaļa. Nākamā diena?	371
27. nodaļa. Pārāk daudz jautājumu	383
28. nodaļa. Dzīve šai pasaulē	398
29. nodaļa. Viņš un viņa	418
30. nodaļa. Atskaite	426
31. nodaļa. Lejā	439
<i>Epilogs</i>	446

Prologs

*Tu esi nokritis uz ceļiem –
zemāk nav vairs kur krist.
Atļauj pasniegt tev roku,
lai parādītu, ka no apakšas
ved tikai viens ceļš – uz augšu.*

1982. gads. Kāds vīrietis sēdēja autobusā. Saules gaisma, sadevusies rokās ar ēnu, grieza fokstrotu cauri salonam. Autobuss pabrauca zem tilta, un kvēpu melna ēna pārslīdēja vīrieša sejai un melnajiem matiem. Viņš zināja, ka rīkojas pareizi. Vēl reizi sev to apstiprinot, vīrietis tikko manāmi pamāja ar galvu.

Neraugoties uz šķietamo mieru, pakrūti žņaudza satraukums. Apkārt skanēja pārējo braucēju balsis. Vesels to kokteilis. Mamma kušināja dēlu, kurš bija pārtraucis viņas sarunu ar kaimiņieni; bārdaini vīri, kuru darbs šodien beidzies, ar degsmi apsprieda tik ļoti kāroto grādīgā glāzi un šķendējās par netaisnībām no priekšniecības puses; kaut kur aizmugurē izskanēja iebildumi pret politisko iekārtu. Vīrietī kā tāla atbalss no pagātnes, kas tagad šķīta viņu neskārusi, sarosījās pēdējā intereses kripata. Viņš atskatījās. Tomēr tūdaļ pat paraudzījās projām, pievēršot skatienu graustiem aiz loga. *Nekam vairs nav nozīmes, viņš nodomāja. It nekam.*

Kāda bērna smieklī lika vīrietim sarauties. Saule, viņam strauji pagriežot vaigu uz skolēnu bariņa pusi, nomirdzēja bārdā. Ikviens no pasažieriem vadīja savu dzīvi. Ne ideālu, ne gluži pilnvērtīgu, bet savu. Tieši tādu, kādu Allāhs dāvājis. *Arī man kādreiz tāda bija, bet nu vairs ne. Man vairs nav nekā.*

Vīrietis zināja – nedrīkst iedziļināties apkārt notiekošajā, jo tas var no jauna uzjundīt šaubas. Šaubas ir pēdējais, kas šobrīd nepieciešams. Viņš pildīja misiju. Svarīgu misiju! Tās galvenais mērķis bija sodīt tos, kuri to pelnījuši. Tāla sāpe novizēja viņa brūni zaļajās acīs, kuras bija saglabājušas labsirdības dzirksteli. Mazītiņu dzirksteli. Vēl ne tik sen labsirdība starot staroja šī vīrieša acīs. Bet nu vairs ne. Dzirkstelei apdziestot, vīrietis novērsās. *Nē, nekādas līdzjūtības! Nost ar to.*

Pienāca laiks izkāpt. Te atradās tās valsts vēstniecība, kura viņa zemē tika sējusi postu. Taču posts vēl nebūtu tas ļaunākais. Šī valsts bija ienaidnieks, jo nogalināja viņa sievu un bērnu. Vīrieša dzimtenē plosījās karš. Tas izmētāja stikla lauskas uz viņa senču zemes, un tautieši stāgāja pa tām, līdz asinīm sagraizot kājas. Miera nebija jau sen. Pagājušajā gadā vīrieša nelielā pilsēta nokļuva kārtējā konflikta krustpunktā, kura laikā cieta daudzi miermīļie iedzīvotāji, to skaitā arī paša sieva un meita. Ja pirms diviem gadiem šim mierpilnā izskata braucējam pateiktu, ka viņš kļūs par teroristu pašnāvnieku, viņš nemūžam nenoticētu. Viņš bija ģimenes cilvēks. Plānos bija vēl trīs bērni, saimniecības uzlabošana, nevis terorisms. Tomēr te nu viņš bija, jūtot savu smagnējo, ar spridzekļiem aprīkoto vesti.

Vīrietis iegāja vēstniecībā, nejudzams ne žēlumu, ne līdzjūtību. Tikai vēlmi sodīt tos, kuri jāsoda. Šķīta, ka šajā celtnē nav nevienas nevainīgas dvēseles – tikai ienaidnieki, kas pelnījuši nāvi.

Kā gan viņš nonāca līdz šai dienai? Viņu savervēja. Vervētāji meklē ļaudis, kuru dzīvē iestājusies krīze, vai tos, kuri nonākuši grūtā situācijā. Potenciālajiem upuriem ir finansiālas problēmas, nelaimīga mīlestība un tamlīdzīgi. Vislabāk šim mērķim der jaunieši, bet atrodas arī tādi kā šis vīrietis. Viņš bija ideāli piemērots vervēšanai, jo tikko bija zaudējis ģimeni. Dvēselē viņam valdīja vien izmisums, dusmas un neziņa. Tātad lieliska vide, lai iesētu upurī domas, kādas citos apstākļos liktos neprātīgas. Lai cilvēku vieglāk iespaidotu, vervētāji nereti izmanto narkotikas. Tie liek lietā milzu pūles, lai kādā iedvestu ideju, ka tas mirs cēlu mērķu labad, piemēram, ticības vārdā vai cīņā pret pasaulīgo ļaunumu, un apsola, ka pēc nāves savervēto gaida tūlītēja nonākšana paradīzē. Citiem upuriem, kuri līdz nonākšanai vervētāju rokās līdzinājās necilām pelēkām pelēm, pietiek ar apziņu, ka, kļūstot par teroristiem pašnāvniekiem, tie pierādīs apkārtējiem savu unikalitāti. Šī vīrieša gadījumā nebija vajadzīgas ne narkotikas, ne citi pārliecināšanas paņēmieni. Viņā mutuļoja grandioza vēlme atriebties, un ar to pietika. Turklāt vairāk par visu viņš gribēja nonākt pie sievas un meitas, jo bez tām neredzēja jēgu eksistēt.

Tā nu viņš atradās šeit, ne mirkli nešaubīdamies par sava lēmuma pareizību. Ne druskas neaizdomājoties par nevainīgu ļaužu dzīvībām, kas tiks izdzēstas, līdzko viņš aktivizēs ar spridzekli pārpildīto vesti, pat neapdomājies,

cik sāpju sagādās mirušo tuviniekiem. Viņa sēras bija lielākas par citu emocijām.

Insha'Allah!¹ *Šī ir liela diena. Es beidzot atkal satikšu viņas abas, viņš nodomāja.*

Skatiens apstājās pie baltajiem griestiem. Tie viņam šobrīd nozīmēja debesis.

– Es tūlīt, – nočukstēja vīrietis balsinātajām “debesīm”.

Ilgas pēc ģimenes bija pārmēru stipras. Neizturamas. Rāva uz pusēm sirdi un dvēseli.

Viņš šorīt bija rūpīgi gatavojies šim notikumam: nomazgājies kā uz svētkiem, gludi noskuvies, tīri saģērbies un darījis to nesteidzīgi. Satiekot abus savus mīļākos cilvēkus, bija jāizskatās piedienīgi. Uz īsu brīdi, pirms aktivizēja spridzekli, viņš juta milzu satraukumu, bet ne pietiekamu, lai apstātos. Tālāk visu aprija tumsa, un izmisumā nonākušajam nācās apjaust, ka tās vēl nav beigas un ka par visu nāksies maksāt. Bija iestājusies viņa atmaksas stunda.

¹ Ar Dieva gribu. (Arābu val.) (Šeit un turpmāk – autores tulkojums.)

1. nodaļa

Parasta diena un parasti cilvēki

Pēc četrdesmit gadiem...

Šī diena Latvijā aizsākās tieši tāpat kā jebkura cita diena. Tā izcēlās vienīgi ar to, ka bija silta un vasarīga. Pavasaris bija gatavs nodot varu vasaras rokās, un putni čivināja, kā ziņodami, ka šodien ir 20. maijs. To varēja īpaši just galvaspilsētā, kur desmit pavisam atšķirīgu cilvēku dzīvēm gluži negaidot bija nolemts savīties vienā. Viņus nesaistīja kopīgi hobiji, un tie piederēja pie pārāk dažādiem sociālajiem slāņiem. Starp šiem indivīdiem bija tādi, kurus vienoja radniecības saites, un arī tādi, kuru ceļi tomēr bija pārklājušies gan viņiem zināmos, gan nezināmos veidos. Bet par to, ka tas notiks un ka notiks šādi, neliecināja nekas.

Andris Kalnbērzs pamodās, lai, neko nenojaušot par to, kas viņu sagaida, uzsāktu kārtējo dienu. Viņš bija advokāts un mitinājās dzīvoklī Rīgas centrā, vadot bagātnieka dzīvesveidu, par kuru bija jāpateicas ne tikai darbam, bet arī tēvam.

Andra darbavieta atradās rokas stiepiena attālumā. Atlika vien šķērsot Vanšu tiltu, kura galā vienā no pašmāju

dvīņu vai, precīzāk izsakoties, Siāmas dvīņu torņiem bija iekārtots viņa ofiss. Dzīve bija ērta un noritēja rāmi. Viņš pasniedzās pēc mobilā telefona, lai atslēgtu modinātāju, kas tinkšķināja gadiem ierasto melodiju. Sega blakus sakustējās. Galvu pacēla izspūrusi skaistule, vārdā Samanta. Tas gan nebija viņas īstais vārds. Samantas loma šī stāsta turpinājumā ir pārāk maza, lai šim faktam būtu īpaša nozīme. Jau vairāk nekā divus gadus viņa regulāri, ar kalendāra precizitāti, apkalpoja advokātu Andri Kalnbērzu. Toreiz viņas tā sauktais priekšnieks bija piezvanījis un pavēstījis, ka viņai būšot jātiekas ar kādu problemātisku klientu. Viņa bija gaidījusi, ka šis katru tikšanās reizi gribēs, lai viņu ieģērbj autiņos un baro ar krūti vai liek pārdzīvot reālistiskas izvarošanas ainas. Šefs turpināja:

“Viņš vakar nosmādēja Katrīnu.”

“Katrīnu?”

“Jā. Pirms tam arī Dainu un Mariju.”

“Kas tad viņam nepatīk? Viņas taču ir...”

“Jā, jā,” īgni atcirta priekšnieks, “viņu astoņpadsmitgadīgās pakaļas ir pa prātam ikvienam, bet ne viņam.”

“Bet ko tad es lai daru, ja jau viņas...”

“Viņš grib, lai tikšanās reizēs būtu pilnīga ticamība.”

“Ticamība kam?”

“Kam, kam! Mīlestībai. Viņš grib īstu kontaktu. Skūpstus un pārējo.”

“Vai tad ne Katrīna, ne pārējās par naudu nevar paskūpstīties?”

“Var, bet šis sūdzas, ka viņas pārāk redzami tēlojot. Pārspīlējot un tā. Tu, ja atceros pareizi, divus gadus nomācījies aktieros, ne?”

Rezultātā Andris Kalnbērzs kļuva par Samantas pastāvīgo klientu. Pirmajā reizē Samanta izmantoja paņēmienu, kuru viņai bija iemācījis skatuves kustību pasniedzējs.

“Iedomājies ābolu,” viņš bija teicis kādā no nodarbībām. “Milzīgu ābolu. Ābols stāv tavā priekšā. Tā ir loma, kas tev jātēlo. Ielien šajā ābolā un vienkārši esi tu pati. Skatītājs redzēs ābolu, bet tu saglabāsi sevi. Tev nemaz nenāksies tēlot, jo tu arvien būsi tu, un skatītāji tev noticēs.”

Tiesa, tik viegli negāja. Nācās cītīgi trenēties, lai šo šķietami vienkāršo vingrinājumu apgūtu. Bija “jālien” gan ābolā, gan vardē, arī emocijās. Tas jau bija grūtāk, bet, tiklīdz Samanta to apguva, uzreiz jutās spējīga uz visu.

Pirmajā tikšanās reizē ar cimperlīgo advokātu Samanta iztēlojās sevi par sievieti, kura dzīvo šajā mājā. Par sievieti, kura mīl šo vīrieti. Daudz netrūka, lai viņa pazaudētu sevi šajā lomā. Izrādījās, ka Andris Kalnbērzs nav vecs, stiegrains un dzīvi pārsvinējies advokāts. Viņš bija gadu jaunāks par Samantu, bet, tā kā nesen atvēra savu praksi, jau paguva nogrimt darbos un bija stresa pārņemts. Viņš kļuva par mīļāko Samantas klientu. Izturējās jauki un pieklājīgi, vienmēr maksāja par veselu nakti un vēl piesvieda klāt dzeramnaudu par papildu maigumu un skūpstiem. Samanta Andri apciemoja regulāri reizi mēnesī, jo šim klientam patika kārtība, pat ja tikšanās iekrita vakarā pirms darba dienas. Advokāts savā aizņemtībā netikās ne ar vienu citu sievieti, izņemot Samantu, tāpēc kopā ar viņu izlādēja kopš iepriekšējās reizes sakrājušos seksuālo enerģiju. Scenārijs allaž bija vienāds. Parasti viņš sagaidīja Samantu nosvērts, tikko nomazgājies, slapjiem matiem un pieklājīgi ģērbies. Andris ielaida Samantu pa durvīm un

dažreiz, vien palīdzējis novilkt viņai virsdrēbes, uzsēdina viņu uz apavu skapīša un izmīlēja turpat koridorā. Tad viņi dzēra sarkanvīnu un ēda vakariņas, kuru laikā jaunais advokāts nereti nodevās darbam. Pirmo pusotru gadu viņš sēdēja, apkrāvi ar dokumentiem un grāmatām par Krimināllikuma, civiltiesību, Satversmes, Eiropas Savienības tiesību piemērošanu un citām gudrībām. Viņš aizkaitināti burzīja matus, neiecietīgi pie sevis šķendējās par piekasīgu klientu, nesaprotamu pasauli un vēl sazināko.

Pēc kāda laika, kad jaunizceptais advokāts bija apradis ar darbu birojā, viņš kļuva mierīgāks un šad tad pēc vakariņām lasīja kādu romānu. Šos brīžus Samanta izmantoja savā labā. Viņa, neprasot atļauju, iegāja kabinetā, kur plauktus aizņēma grāmatas, un sameklēja aizraujošu lasāmvielu arī sev. Kad Samanta pirmoreiz iznāca laukā ar grāmatu rokās, viņas klients, kā izskatījās, vēlējās kaut ko bilst, tomēr turpināja iesākto nodarbi. Tādi arī bija šie vakari. Kā precēta pāra ikdienu. Pēc tam kad vakariņas vēderā nosēdās un viņi bija pavadījuši laiku katrs savā nodabā, abi iegāja džakuzi un tad atkal mīlējās. Otrā reize bija nesteidzīgāka un izjustāka un atšķirībā no pirmās lielākoties notika gultā. Tai sekoja trešā reize un – retāk – ceturkā. Tādas bija šī advokāta vēlmes, un tas nebija slikti. Samanta par naudu tika darījusi arī nepatīkamas lietas. Būtu bijusi jaunāka, viņa noteikti iemīlētos savā klientā, taču Samantai bija jau divdesmit deviņi gadi, un, būdama prostitūta kopš septiņpadsmit gadu vecuma, viņa lieliski zināja, kāda ir viņas vieta advokāta Andra Kalnbērza dzīvē.

– Jau laiks celties? – miegaini jautāja Samanta.

– Tev nē, man jā. – Pēc miega un vakardienas vīna Andra balss skanēja piesmakusi un kakls šķita kā izžuvis, putekļains lauku ceļš. Viņš uzslējās gultā sēdus un nolaida pēdas uz mīkstā paklāja. – Izgulies, paēd un atslēgu atstāj, kur parasti.

“Kur parasti” nozīmēja atslēgas iemešanu pasta kastē pirmajā stāvā.

Samanta piepacēlās uz elkoņiem un uzspieda Andrim simbolisku skūpstu uz vaiga.

– Līdz nākamajai reizei.

– Jā, paldies tev. Naudu atstāšu, kur vienmēr.

“Kur vienmēr” nozīmēja – uz apavu skapīša pie dzīvokļa durvīm. Savukārt “nākamā reize” skaitījās tikties tieši pēc mēneša.

Andris iegāja dušā. Muskuļi smeldza. Kā pēc trenāžieru zāles, tikai patīkamāk. Saldāk. Kopošanās ar sievieti pieļēja muskuļus it kā ar cukurotu nektāru, un to nespēja neviena cita sportiska nodarbe. Samanta viņa skatījumā bija ērta. Kopš advokatūras prakses atvēršanas attiecībām laika nebija. Problēma bija arī apstākļi, ka jaunais advokāts neuzticējās sievietēm. Tās allaž kaut ko gribēja, un tā vienmēr izrādījās viņa nauda. Tāpēc tika sameklēta Samanta, kura bija tieši tāda, kā vajadzēja, un aizlāpīja radušos caurumus advokāta pilnīgajā dzīves uzvalkā. Arī viņa, saprotams, gribēja Andra naudu, tomēr šīs attiecības, kā šķita viņam pašam, bija savstarpēji godīgas.

Andris ar fēnu ievaidoja matus, vienlaikus apskatot spoguļi kailo ķermeni. Tā aprises bija atlētiskas un liecināja, ka agrāk viņš ir nodarbojies ar sportu. To viņš arī darīja, pirms ar pilnu krūti nodevās advokāta darbam. Izteismīgā augšdaļa kontrastēja ar šaurajiem gurniem.

Pleci nepavisam nelikās raksturīgi biroja darba veicējam. Tie bija plati, mugura un rokas – muskuļotas un spēcīgas. Tiesa, sportisko formu viņš daļēji bija zaudējis, sēžot kabinetā.

Andris uzvilka bokseršortus un apakškreklu. Tad bija kārta baltam kreklam, tumši zilam *Dolce & Gabbana* uzvalkam un sarkanai *Hermès* kaklasaitei. Viņš jau no mazotnes bija pieradis pie dārgām lietām un neko citu nezināja. Lai gan dažreiz darbs atgādināja kurpes, kas ir pāris izmēru par mazu, jaunais vīrietis likās apmierināts ar dzīvi un šaubu brīžos teica sev apmēram tā: “Nekas, gan jau ienēsāšu, un būs tieši laikā.”

Lai vai kā, šīs “kurpes” Andrim līdz šim tā arī nebija izdevies ienēsāt. Tomēr viņš turpināja censties.

Kad Andris precīzi astoņos no rīta ienāca birojā, apzinīgā sekretāre Emīlija jau atradās savā vietā. Viņa vienmēr bija klāt piecas minūtes pirms oficiālā darbalaika sākuma, jo kavēšanu Andris necieta. Samanta Andri uzskatīja par jauku, bet sekretāre savu priekšnieku klusībā dēvēja par piekasīgu nūģi, un gluži tāpat uzskatīja Andra palīgs Oskars. Emīlija ar smaidu sveicināja Andri un pie sevis nodomāja: *Izskatās, ka nabaga Oskars atkal kavē. Nu gan tas nūģis viņam sados.*

Izvanījās Andra telefons. Viņš pielika to pie auss un atsaucās: – Hallo! – Tad, pavirši pamājis sekretārei, iegāja kabinetā. – Ā, tēt, labrīt! – Tagad advokāta stingrā balss izskanēja silti. Viņš nolika portfeli uz grīdas, blakus rakstāmgaldam. – Nē, es neesmu aizmirsis par pusdienām, esi pie manis četros. Aha, atā!

Zvanītājs bija Deniss Kalnbērzs. Arī viņam, tieši tāpat kā dēlam, šodien nāksies sastapties ar likteņa sagādātu

pārsteigumu. Deniss Kalnbērzs – Andra tēvs – bija strādājis par advokātu visu savu pieauguša cilvēka mūžu. Viņam piederēja firma, kura sniedza visus iespējamus pakalpojumus, ko spēj sniegt advokāti. Denisa dzīve ritēja mierīgi. Viņš veltīja sevi iemīļotajam darbam – tam, ko prata vislabāk. Pēdējā laikā viņš bija atmetis ar roku mīlestības meklējumiem, kuriem intensīvi bija nodevies pirms pāris gadiem. Izskatījās, ka viņam nav lemts iemantot laimi šajā sfērā. Reiz Deniss bija mēģinājis atrast kādu, kas aizvietos dēlam māti, ar kuru bija šķīries, kad mazajam Andrim bija tikai divi gadi. Pēcāk Deniss cerēja sastapt kādu, ar kuru kopā slēpties no vientulības caurvējiem, kas jau gadiem ilgi pūta katrā dzīvokļa paksī. Laiks gāja, bet viņš savos četrdesmit deviņos gados vēl arvien bija viens.

Deniss Kalnbērzs ieradās savā ofisā piecpadsmit minūtes pirms darba laika. Apstājies uz kabineta sliekšņa, viņš domīgi pakasīja pakausi. Te šobrīd darbojās apkopēja. Advokāts uzlūkoja apkopēju, tiesa, vairāk redzams bija viņas apaļais dibens, un delikāti iekāsējās.

– Ē... m... Labrīt, tad es pagaidīšu aiz durvīm.

Apkopēja satrūkās. Viņa bija plānojusi, ka pabeigs uzkopt pirms astoņiem. Tā nebija pirmā reize, kad Deniss Kalnbērzs ieradās agri, un katru reizi viņš sacīja tieši to, ko tagad. Tāpēc apkopēja pateica to, ko glaunajam advokātam sacīja arī citās reizēs:

– Nē, pietiks vien, ja pacelsiet kājas.

Deniss neveikli pasmaidīja un, nodūris acis grīdā, iegāja kabinetā.

Vēl divi, kuri nenojauta, ka viņu plāni cietīs izmaiņas, bija Lolita un Jans. Viņi šorīt pamodās Jana luksusa

apartamentos – piecpadsmitajā stāvā tajā pašā augstceltnē, kurā bija ierīkots advokāta Andra Kalnbērza ofiss. Šie jaunieši nemēdza celties pēc modinātāja. Nevienam no abiem nebija ne darba, ne mācību, ne citu pienākumu. “Brīvie putni,” mēdza teikt Jans. “Dīkdieņi,” – tā vakar Lolitas dzīvesveidu nodēvēja viņas brālis.

Dīkdieņi vai ne, bet Lolita šādu laisku dzīvi izbaudīja. Vienīgais, uz ko viņiem šodien vajadzēja paspēt, bija lidmašīna, kura aizvedīs abus mīlniekus uz paradīzi zemes virsū.

Lolita pamostoties izdvesa gurdeni laisku vaidu. Sapinotās rudās lokas bija aizklājušas seju. Viņa žāvājoties atmeta matus un, samirkšķinājusi acis, palūkojās apkārt. Jā, vieta bija pazīstama, bet paģiras pagaidām vēl aizmigloja apziņu.

Ak jā, šodien mēs braucam, Lolita atcerējās.

Viņas puisis Jans gulēja uz vēdera ar seju spilvenā. Meitene iebakstīja Janam kalsnajā sēnā.

– Jan, vai mēs visu esam čemodānos salikuši?

– Yo, Lola, atļauj vēl pagulēt, – neapmierināti nobubināja Jans, kuram patika aizstāt dzimtās valodas vārdus ar mūsdienu jaunatnes vidū tik populāro angļu valodu.

Lolita nerimās:

– Jā, bet kaut kas man nedod mieru.

Jans pacēla galvu, kuru rotāja augusta rudzu vārpu krāsas “ezītis”. Vaigu bija izvagojuši saņurcītā spilvena nospiedumi. Vakars pāritis bija naktsklubā un atgriezās mājās tikai pēc trijiem rītā. No puīša puses atskanēja nopūta.

– Kas tad? – Jans uzlūkoja Lolitu.

– Liekas, kaut kas noies greizi vai arī mēs esam ko aizmirsuši.

Jans pacēlās uz elkoņiem un smīnot sāka uzskaitīt:

– Prezīši ir, biļetes un pases ir, bet pārējo varēsīm nopirkt uz vietas. Ja. Nu. Kas.

– Nuja, – jautri iespurdzās meitene. – Galvenais ir, tad jau nav ko stresot.

Lolita atkal apgūlās uz sāna, pie viena uzspiežot skūpstu puisim uz lūpām. Tas pieklāvās draudzenes vasarai-bumiem klātajam ķermenim un snauda tālāk.

Pēc divām stundām, kamēr Jans vēl šņākuļoja, Lolita piecēlās, uzvilka zīda halātu un apsēdās pie bāra letes imitācijas, kura pārdalīja telpu uz pusēm. Sēžot augstajā krēslā, viņa ar vienu roku uzmeklēja mobilajā mammas telefona numuru, bet ar otru pārcilāja iepriekšējā vakarā pusizdzertās glāzes uz bāra virsmas. Lolita vienu paostīja, saviebās un pabīdīja nostāk. Tad uztaustīja sudraba cigarešu etviju un izņēma marihuānas cigareti.

– Labrīt, mammu, – viņa sacīja un, nebaidīdamās, ka varētu samesties slikti, ielika mutē “zāles” tīteni.

– Labrīt, saulīt! Kā sokas?

– Labi. Tu atceries, ka mēs ar Janu šodien braucam? – Lolita grozījās krēslā ap savu asi šķiltavas meklējumos.

– Tad tomēr braucat?! Turklāt uz veselu gadu...

– Jā, mamm. Es ilgošos pēc jums. Un gaidīšu ciemos.

– Tātad mācībām tu esi pārvilkusi krustu?

Lolita, saklausījusi mammas tonī nosodījuma aizmetņus un tā arī neatradusi šķiltavas, aizkaitināti sabozās. Neaizdegto kāsi viņa nometa uz galda un pievērsa skatienu *Swedbank* galvenā biroja ēkai ārā aiz loga. Aiz tās

pavērās Vecrīgas skaistā aina ar baznīcām un apzeltītajiem gaiļiem virsotnē. Savaldot augošo aizkaitinājumu, Lolita sacīja:

– Nē, es vienkārši atlieku mācības vēl uz gadu. Tas arī viss. Lūdzu, nepārdzīvo.

Lolita to teica tikai tāpēc, lai mammu nomierinātu, jo mācības tai nebija ne prātā.

– Mums ar tavu tēvu tas ne pārāk izdodas, kā tu saproti.

– Es saprotu.

– Vai brālim un mātai zvanīji?

– Zvanīju, zvanīju. Es jūs mīlu. Sveicini tēti!

– Labi, saulīt! Mēs mīlam tevi. Veiksmīgi jums nonākt galamērķī.

Lolita atviegloti izelpoja, apzinādamās, ka pienākums ir izpildīts.

Kolumbiešu izcelsmes apkopēja Anita Sančeza pabeidza tīrīšanas darbus vienā vietā un ieradās, lai tos turpinātu nākamajā. Šī bija tā pati celtne, kur savu laisko dzīvesveidu piekopa Lolita un Jans un kur atradās jaunā advokāta Andra Kalnbērza ofiss. Anitai drīz nāksies paplašināt paziņu loku un apgūt jaunas prasmes, bet to viņa pagaidām vēl nezināja. Viņa izskatījās piekususi un tieši tā arī jutās. Anita strādāja par apkopēju jau vairāk nekā divdesmit gadus. Ielūkojoties vērīgāk, varēja manīt, ka aiz nogurušās ārienes slēpjas simpātiska sieviete. Pēdējo divu gadu laikā viņa bija nedaudz pieņēmusies svarā, jo kopš šķiršanās ar vīru Anitai bija izstrādājies paradums mieloties ar saldumiem. Tie lika aizmirst vientulību kaut vai uz īsu brīdi un arī mazināja riebumu pret veicamajiem

pienākumiem. *Kurš cits mani ņems darbā?* – nereti apcerēja Anita. *Manos četrdesmit trīs gados vienīgā darba pieredze ir uzkopšana.*

Arī Ivars Bergmanis, vēl viens darbaļaužu šķiras pārstāvis, atradās pārmaiņu priekšā. Likteņa pirksts bija sagatavojis dāvanu un šodien to, neprasot atļauju, viņam pasniegs. No rīta bija piezvanījusi meita ar lūgumu piekatīt mazdēlu Tomasu. Tomass vēl nebija pietiekami vesels, lai ietu uz skolu. Bet, tā kā Grieta, Ivara meita, bija saslimusi ar gripu, Ivaram nācās pirms darba iebraukt pēc mazdēla. Ivars neiebilda pabūt kopā ar puisēnu. Septiņgadīgais Tomass bija kā saulesstariņš Ivara dzīvē. Visu mūžu viņš strādāja par celtnieku un varēja dēvēt sevi par profesionāli šajā jomā. Viņš bija tāds darbaholiķis, ka turpināja strādāt pat pēc insulta. Meita uzstāja, ka viņš nedrīkst atgriezties darbā, bet Ivars iespītējās:

“Tas ir tikai mikroinsults.”

“Bet tu arvien klibo,” uzstāja Grieta.

Uz to Ivars vien atmeta ar roku. Insulta izraisītā klibošana nebija nekas salīdzinājumā ar sievas nāvi pirms sešiem gadiem. Kopš tā laika viņš mieru spēja atrast tikai darbā. Arī nauda ģimenei vienmēr noderēja. Ivaram bija stipras, īstas zelta rokas. Kad viņš klibodams ieradās, Tomass sagaidīja vectēvu ar gavilēm un smeļoties iespieda galvu tā rudajā bārdā, kura kontrastēja ar pelēkbrūnajiem, īsajiem matiem. Puisēns jau agrāk bija ciemojies vectēva darbā. Tomasam tur patika, un arī viņš vēlējās kļūt par celtnieku. Vēl Tomass sapņoja kļūt par pirātu, vienīgi pagaidām nezināja, kā lai apvieno šīs abas profesijas.

Ivars ar mazdēlu pie rokas, priecīgi tērzējot, ielēca autobusā, kas vizināja tos uz pirmīt minēto cilindriskās formas debesskrāpi, jo šodien visi ceļi veda tieši uz šo vietu. Te, sestajā stāvā, Ivars nodarbojās ar ceļu projektētāju firmas telpu remontu. Kamēr abi ar mazdēlu, veroties ārā pa logu, brauca garām pilsētas dzīvei un aizņemtībai, Ivars aizdomājās par sievu, kuras vairs nebija blakus. Viņam tās ļoti pietrūka.

Bija pēcpusdiena. Galvaspilsētā vēl arvien savu pēdējo mirstošā gulbja deju izpildīja pavasaris. Gaisā virmoja netālu plūstošās Daugavas un Zundas kanāla saldūdens aromāts. Līdz ar ziedošu koku un puķu smaržu tas piepildīja garāmgājēju nāsis. Uz tuvējo augstceltni steidzās vēl divas personas.

– Mamm, kāpēc mēs tā skrienam? – jautāja mazā Leja.

Sešgadīgās kājeles ar grūtībām tika līdzī jaunās sievietes soļiem, un Lejas kastaņbrūnos matu mētāja uzjautrināts maija vējš. Meitenīte vērās mātē lielām, brūnām acīm. Viņa nepavisam nelīdzinājās mammai. Tā nu sanāca, ka mazulītē dominēja tēva gēni līdz ar viņa uzrauto degunu un nelielo muti. Leja to zināja tikai pēc mammas vārdiem, jo tēvu nekad nebija redzējusi. Puisis, kura tīklos tolaik divdesmitgadīgā Doroteja sapinās, nāca no cita, tālāka ciema un vēlējās vienīgi izklaidēties. Doroteju savaldzinājušais jauneklis, kolīdz uzzināja par viņas grūtniecību, atteicās uzņemt atbildību un pazuda. Sieviete arī ne uz ko neuzstāja, jo bija palikusi stāvoklī pašas bezatbildības dēļ, vismaz tā uzskatīja viņa pati. Lai gan Dorotejas vecāki mēģināja pierunāt meitu taisīt abortu, viņa atteicās. Pilsēta, kurā dzīvoja Doroteja, bija maza un aizspriedumu

pilna. Šo vietu pat bija grūti nosaukt par pilsētu. Nomale, nekas vairāk. Viss beidzās ar to, ka pēc kāda skaļāka konflikta ar vecākiem Doroteja naktī sakrāmēja somā pašu nepieciešamāko un devās uz galvaspilsētu.

– Mīlulīt, mēs nedrīkstam nokavēt, – Doroteja nervozi atteica, apstājoties pie luksofora.

Nokļuvusi pie pelēkās augstceltnes, kuras fasāde mirdzēja saules staros, Doroteja pacēla galvu.

– Raņķa dambis 30, tas ir šeit, – nopētot glauno ēku, viņa sacīja.

To viņa teica drīzāk sev nekā meitai, tomēr Leja vēlējās atbildes. Leja vienmēr vēlējās atbildes.

– Kur mēs ejam?

– Mammai te ir tikšanās.

Patiesībā Doroteja negribēja, lai Leja būtu klāt. Gaidāmā vizīte noteikti nebūs no patīkamajām, bet viņa juta, ka tā ir vajadzīga. Ieejot saules pielietajā foajē, Doroteja ar meitu apstājās pie lielas plastikāta plāksnes ar informāciju.

– Tā, mums vajag uz četrpadsmito stāvu, – Doroteja aizsusies paskaidroja, atradusi sarakstā advokāta Andra Kalnbērza biroju.

Andra Kalnbērza advokātu birojs piedāvāja palīdzību arī laulības šķiršanas jautājumos, turklāt solīja to paveikt ātri. Agrāk šķiršanās bija piņķerīgs, ilgs un nervus bojājošs process, taču tagad to varēja nokārtot elementāri. Pakalpojums maksāja bargu naudu un bija populārs turīgu ļaužu aprindās. Tieši tāds arī bija Dorotejas bijušais vīrs Vilnis Lācis.

– Mēs brauksim ar liftu? – aplaimoti jautāja Leja.

– Jā, tas taču ir forši, vai ne?

Abas līdz ar dažiem citiem apmeklētājiem iekāpa plašā, sudrabainā kabīnē.

– Vai gribi nospiest pogu?

Doroteja norādīja uz pogu, savukārt mazie bērni pirkstiņi to sajūsmināti nospieda.

Pa ceļam izlaižot un uzņemot pasažierus, lifts galu galā nonāca tur, kur vajadzēja.

Advokāta uzgaidāmajā telpā pie galda sēdēja piemīlīga tumšmate. Viņa sasveicinoties laipni pasmaidīja. Doroteja atbildēja ar smaidu un sacīja:

– Labdien, man ir tikšanās pulksten trijos, tikai mēs mazliet nokavējāmies.

– Doroteja Lāce? – paskatījusies monitorā, sekretāre jautāja.

Doroteja apstiprinoši palocīja galvu.

– Kalnbērza kungs jūs jau gaida.

Ienākot kabinetā, abu apmeklētāju skatienam pavērās grezna, plaša telpa, iekārtota īstēni klasiskā stilā. Gar sienām līdz pat griestiem sniedzās sarkankoka skapji ar grāmatām un skaistumlietām. Labajā malā atradās brūnu ādas dīvānu komplekts un galds. Pretī durvīm bija novietots smagnējs sarkankoka rakstāmgalds, aiz kura sēdēja pats advokāts, izskatīdamies gluži neiederīgs. Šķita, ka šī biroja saimniekam jābūt no pagājušā gadsimta vai vismaz piecdesmit gadus vecam. Tomēr tas izrādījās vīrietis, kuram vēl nav trīsdesmit. Viņa sejā parādījās neizpratne. Taču, pārvarējis pirmo izbrīnu, viņš norādīja uz krēslu un lietišķi sacīja:

– Labdien! Sēdieties!

– Labdien, – Doroteja atņēma sveicienu.

Viņa piegāja pie viena no smagajiem krēsliem, iestēnējusies ar pūlēm pārbīdīja mēbeli, novietojot blakus izejai, un apsēdināja tur meitu.

– Mamma nedaudz apspriedīsies ar advokātonkuli, un tad iesim, labi, mīlulīt?

– Labi. – Mazā, raudzīdamās mammai garām, ziņkāri pētīja advokāta vaibstus.

Lejai patika vērot cilvēkus, viņu izskatu, sejas izteiksmes, kustības. Tās mainījās kā jūras viļņi stipra vēja skavās. Katra niecīgākā detaļa kaut ko nozīmēja. Tumši blondie vīrieša mati bija ievēdoti uz vienu sānu, un skatiens bija silts un dziļš. Tomēr, ieraugot mammu, advokāta uzacis vispirms pacēlās, tad nolaidās, piešķirot sejai bargumu. Tagad advokātonkulis šķita dusmīgs. *Bet vai uz mammu?* – prātoja meitenīte.

Advokāta rokas pastiepās pretim mapju kaudzītei, to piekārtojot, bet Lejai nelikās, ka tagad tā būtu kļuvusi kārtīgāka nekā pirmīt.

Doroteja uzspieda meitai skūpstu uz pieres. Tad novilka virsjaku, pakāra to uz āķa un apsēdās advokātam pretī.

– Kā varu jums pakalpot? – bezkaislīgi vaicāja advokāts.

Doroteja salti ierunājās:

– Es gribēju paskatīties jums acīs un gribēju, lai arī jūs ieskatāties acīs man un manai meitai, jo tieši jūs esat atbildīgs par to, kādā situācijā esat mūs atstājis: bez graša kabatā, nezinot, vai manam bērnam nākamēnes būs ko ēst. Es ceru, ka tieši to esat gribējis.

Andris Kalnbērzs nomērīja Doroteju ar aukstu skatienu. Vērīgs notiekošā liecinieks, kāda bija arī Doroteja, samanītu advokāta acīs pat naidu.

Sieviete, kura nesaukta bija parādījusies šajā kabinetā, bija skaista kā vasaras rīts tropu pludmalē. Garie, blondie mati krita pār pleciem, saulainas dienas debesu zilā kleita ar pusgarajām piedurknēm uzsvēra viņas glītumu. Andris ienāda tādas kā viņa. Tādas, kuras ierodas no tāliem laukiem, lai aptītu ap pirkstu bagātus večus. Pašas jau strādāt negrib. Izsūc naudu un notinas, lai turpinātu vadīt nodrošinātu un vieglu dzīvi. *Gatavās maitas, lai neteiktu vairāk!* – tā uzskatīja Andris. Turklāt šī bija pat sliktāka. Samantu, kas bija prostitūta, Andris cienīja, jo viņa naudu nopelnīja, smagi strādājot. *Bet šī... Andra domas atdūrās pret sienu, kuru viņš darba laikā nemēdza pārkāpt. Žēl, ka šādas diēdienes un palaistuves nezin kāpēc tiek vērtētas augstāk par Samantai līdzīgajām.*

Andris nokremšļojās un ierunājās ledainā balsī:

– Jā. Tas ir tieši tas, ko es gribēju. Jūs, un es nerunāju par jūsu meitu...

Andris pamāja ar galvu uz Lejas pusi, arī Doroteja automātiski pavērās atpakaļ. Lejas, kā izrādījās, vairs nebija krēslā. Meitenīte bija piegājusi pie sienas skapja un turēja rokās zelta kausu ar peldētāja figūru virsū.

– Leja, liec nost! Es taču teicu, lai sēdi.

– Bet, mammīt, skaties...

– Liec nost nekavējoties!

Doroteja aizkaitināta piesteidzās pie meitas un, izņēmusi tai no rokām kausu, nolika atpakaļ plauktā. *Ne tur, kur tam jāstāv*, sapīcis konstatēja advokāts. Nosēdinājusi meitu, sieviete atgriezās pie galda. Andris Kalnbērzs atkal pievērsa apmeklētājam ziemīgi auksto skatienu, kuru mīlīgais meitēns jau bija paspējis nedaudz atkausēt. Viņš vēlreiz noklepojās.

– Kā jau pirmīt teicu, runa ir par jums, jo bērns ne pie kā nav vainīgs. Jūs esat dabūjusi, ko pelnījusi. Tādas un jums līdzīgas ir jāieņem atpakaļ tajos dubļos, no kurienes esat izlīdušas. Tieši to es esmu izdarījis un jūtos bezgala apmierināts, – viņš, salti pasmaidot, paziņoja.

– Apmierināts ar to, – nosprauslāja Doroteja, – ka esat palīdzējis manam bijušajam vīram ar apmelojumu palīdzību izmest mani uz ielas? – Viņa samiedza garo skropstu ieskautās zilās acis.

– Nebija nekādu apmelojumu. – Advokāts sparīgi pakratīja galvu noliegumā. – Jūs apprecējat bagātu vīrieti un pat tik daudz kā uzticību viņam nespējāt saglabāt. Jūs esat zemiska līdz riebumam.

Doroteja jūta, kā viņas elpa paātrinās. Zaudēt savaldīšanos viņa nevarēja atļauties. *Šis riebeklis nav pelnījis nedz manas asaras, nedz emocijas*, viņa nodomāja. Doroteja saņēmas, dziļi jo dziļi ieelpoja un nosvērti sacīja:

– Vienīgi problēma ir tajā, ka tieši jūs tikāt aptīts ap pirkstu, jo nekādas neuzticības nebija. Vilnis atrada sev jaunu rotaļlietu un gribēja pēc iespējas ātrāk tikt vaļā no vecās, turklāt nezaudējot ne kapeikas no savas pārpildītās kabatas. Ja kādu var apvainot zemiskumā, tad tāds kā jūs un Vilnis. Tāds, kuri uzskata, ka var naivai meitenei no laukiem piesolīt visus pasaules labumus un rūpes līdz mūža galam, lai tikai ievilkta gultā. Tad vēl aizliegt tai gan strādāt, gan domāt, gan izteikt savu viedokli. Un vien tālab, lai pēc tam izmestu viņu miskastē kā bezvērtīgu lietu.

Andris nosmīkņāja. *Šītai daiļavai vieta aktieros*. Viņš bija pārliecināts, ka tā spēlēs teātri. Nekad mūžā viņš neizjutīs žēlumu pret šādas slakas dāmītēm.

– Tas jums liekas smieklīgi? – Doroteja nespēja noslēpt aizvainojumu.

– Varu jūs nomierināt: bez darba nepalikšiet. Teātris ilgojas pēc jauniem talantiem.

– Jūsos nav ne kripatiņas sirdsapziņas. – Doroteja saviebās.

Andris, atgāzies krēslā, izplūda skaļos, zemos smieklos, atklājot Dorotejai sniegbaltus, ideālus zobus. Beidzis smieties, viņš turpināja:

– Ne jau tādas kā jūs man stāstīs par sirdsapziņu.

– Kādas tad? – izaicinoši noprasīja Doroteja.

Advokāts paliecās uz priekšu tuvāk apmeklētājai. Ādas krēsls zem viņa noskrastēja.

– Negribu jūsu meitas klātbūtnē lietot izteicienus, kuri man nāk prātā, domājot par jums līdzīgām. – Viņš savija kopto plaukstu pirkstus. – Tur, jūsu dziļajos laukos, nemāca neko citu kā ar savu skaistumu pievilkt naudasmakus. Tomēr dzīve ir kas vairāk par laulībām ar bagātnieku. Pateicoties man, jums nāksies apgūt likteņa skarbo skolu.

Andris tādas kā šī saoda pa gabalu. Viņa mamma bija tāda pati. Viņa iepazinās ar Andra tēvu tieši naudas dēļ. Kolīdz viņa atrada biezāku maku, tā notinās kopā ar mīļāko, pametot divgadīgo Andri ar tēvu.

Doroteja saglabāja savaldību, lai cik skarbi un rupji skanēja advokāta vārdi. *Neiešu taču nolaisties līdz viņa līmenim!* Viņa ierunājās:

– Jūs spriežat par mani, nezinot pat mazāko daļu patiesības. Pat nepainterēsējoties par to. Tā kā pats esat negodīgs, uzskatāt, ka arī citi cilvēki ir tādi paši bezgoži kā jūs. Ceru, ka dzīve liks jums samaksāt par tiem, kuri cietuši no jūsu virspusējā jurista darba. Pieļauju, ka es un

mana meita neesam vienīgās. Jūs aizstāvat tos, kuriem ir nauda, pat ja viņi ir nelieši...

Andris ar smīnu klausījās Dorotejas monologā, viegli šūpojot galvu. *Nu aktrise kas aktrise.*

– ...un tikai tāpēc, ka pats esat neģēlis. Paskatieties uz manu meitu, ielūkojieties viņai acīs un atcerieties viņu šonakt, pirms iesiet gulēt, jo mēs nezinām, kā dzīvosim turpmāk. Un tas viss jūsu dēļ. Jūs atstājāt viņu bez maizes kumosa!

Nekauņa, nodomāja advokāts Kalnbērzs. Viņš strupi noskaldīja:

– Viņa nav Viļņa Lāča meita, un ne viņam rūpēties par svešu bērnu!

– Jā? Vispār jau tieši to Vilnis pirms kāzām man solīja: audzināt Leju kā paša meitu.

– Viņš nav viņu adoptējis, tā ka nekādu atbildību par viņu neuzņemas. Nemaz nemēģiniet...

– Jā! Tagad es to saprotu, bet toreiz biju naiva un ticēju katram viņa salkanajam vārdam. Es nezināju, ka par visiem apgalvojumiem man jāprasa parakstīts dokuments.

– Nu jūs esat kļuvusi par kumšķi gudrāka, bet baidos, ka jums laiks doties. – Andris neiecietīgi sarosījās.

Andri, Denisa Kalnbērza dēlu, daba nebija apveltījusi ar pacietību. Viņš pat trenēja šo rakstura iezīmi, jo advokāta darbā pacietība ir vitāli nepieciešama. Bet piektdienās viņš jutās tā, it kā uguns kamols, kas nedēļas sākumā pakrūtē bija tenisa bumbiņas izmērā, izaugtu basketbola bumbas lielumā un draudētu eksplodēt.

Tagad no advokāta pacietības pāri bija palikušas vien druskas. Lai uzsvērtu šķietamo netaisnību, šī sieviete

visam klāt piepina arī savu bērnu. Andrim ar riebumu nāca prātā, ka tieši šāda... pilnīgi noteikti šāda... bija viņa māte. *Liekule un aprēķinātāja!*

– Mums vēl ir vesela pusstunda. – Doroteja spītīgi pacēla zodu un salika rokas klēpī.

Advokāts pasmīnēja.

– Vai tad es jums esmu pa kabatai?

– Ah, nesatraucieties par manu labklājību, advokāta kungs! Lai ieskatītos jūsu negēlīgajās acīs, es ieķīlāju kārtējo Viņņa reiz pirktu bižutēriju. Vēl vakar man likās, ka tas būs tā vērts, bet tagad ir skaidrs, ka līdz jūsu saprašānai tāpat nekas nav aizgājis. – Viņa piecēlās. – Jūs neinteresē nedz tas, kā mēs izvilkām visus šos mēnešus līdz tiesai un pēc tās, nedz arī tas, kā izdzīvosim turpmāk. Jūs tikai turpināsiet aizstāvēt tādus ļaundarus kā Vilnis.

Doroteja devās pie meitas.

– Lai nu kā, rēķinu jūs saņemsiet par pilnu stundu, to es apsolu, – viņai nopakaļ dzēlīgi nosauca Andris.

– Par to es nemaz nešaubījos, – atteica Doroteja. – Tāpēc mēs pabūsim te, līdz mūsu laiks iztek.

Jaunā sieviete nolika krēslu blakus meitai un apsēdās. Iecirtība viņas seju nepadarija neglītāku. *Iespējams, pat skaistāku*, nācās konstatēt Andrim. Advokāts novērsās un atvēra atvilktni. No turienes viņš izņēma pirmo mapi, kura pagadījās pa rokai. Visi dienas darbi bija paveikti, bet vajadzēja sevi ar kaut ko nodarbināt. Viņš jau nesēdēs un neskatīsies uz šito riebīgo mātīti – zelta meklētāju.

Kāda velna pēc Vilnim būtu jārūpējas par šīs krāpnieces labklājību? Lai tinas atpakaļ, no kurienes nākusi, viņš nikni domāja, jau atkal pašķielējot uz Doroteju.

Doroteja naidīgi paskatījās uz advokātu, un viņas zods spītībā pacēlās vēl augstāk. *Šis glumais tipiņš pavisam noteikti nezina neko no īstām grūtībām, jo audzis pārpilnībā. Viņš ir tikai kārtējais izlutinātais izdzimtenis, kam liktenis kā viesmīle pienušis dzīves koka saldākos augļus uz spožas paplātes.*

Turpmākās trīsdesmit minūtes Andris Kalnbērzs, mēģinot izlikties, ka šīs neciešamās dāmītes te nav, pievērsās dokumentiem. Savukārt Doroteja atlikušo laiku pavadīja klusumā, vien ik pa brīdim kušīnot meitu, kura uzdeva jautājumus.

Visbeidzot Doroteja piecēlās, atmeta matus atpakaļ un, satvērusi Lejas roku, teica:

– Ceru, ka reiz saņemsiet pēc nopelniem.

– Tieši to pašu novēlu arī jums. – Andris izlieca lūpas formālā smaidā. – Visu labu!

– Uz neredzēšanos, – mierīgā balsī atbildēja Doroteja.

Taču spēcīgais durvju klauzdiens, tām aizcērtoties, nodeva viņas īstās izjūtas.